

Merész álmok, sötét titkok II.

MAGUS könyvkritika

IRODALOM

Lassan örölnék a M.A.G.U.S. irodalom fogaskerekei, de azért örölnék. Az író-olvasó találkozók gyakoribbak ugyan a kiadóban, mint a tényleges megjelenés, de azért örölnék. Ez nem rosszmájúság a részemről, sokkal inkább ténymegállapítás. Az új Zászlóháborús kötet első felét még tavaly vehettük a kezünkbe, azóta lezárult egy újabb pályázat is és már a horizonton a következő. De lássuk, hogy mivel is van dolgunk ... idén.

A III. Szkriptúra tehetségkutató a „Lobogók árnyékában” jeligével az Észak Lángjai eseményeinek és a háborúnak a kifejtésével foglalkozik. A legjobb tíz írás a beérkezettek közül annak rendje és módja szerint meg is jelent annak idején az első kötetben, akkor még a Deltavision és a Lunír kiadó közös munkáját dicsérve és éltetve ... persze a résztvevők és az amatőr írók (jó értelemben használom a kifejezést) mellett.

Ebből mostanra már csak a Deltavision kiadó maradt (elméletileg és gyakorlatilag) pályázat mögött és neki kellett megküzdenie az „ezüstérmes” írások ráncba szedésével és egy kötetbe való egységesítésével. Tény, hogy sikerült nekik. Tény, hogy sok olyan dolgot igyekeztek változtatni vagy módosítani (a már kész első kötet után, talán éppen a kritikákra válaszul) ami a végeredmény javát szolgálja. :respect:

Ugyanakkor szót kell ejtenem a pályázatos antológiák kapcsán néhány benyomásomról, ami ugyan önmagában kitenne egy külön cikket (más korban és más helyen), de igyekszem egy-két bekezdésbe koncentrálni a lényegét. Nagyon örültem, amikor elindult ez a rendszer ... szeretem a friss hangot és a valódi lelkesedést ... akkor kezdtem csak furcsán nézni, amikor ez lett a főirány látszólag.

Mostanra ott tartunk, hogy egy pályázatból igyekeznek minél több kötetet kipróbálni, pedig már itt is látszott és hallatszódtott korábban, hogy talán nem minden írás olyan. A IV. Szkriptúrából pedig már három kötetet terveznek ... arról nem is beszélve, hogy a friss, lelkes, rajongói írások mennyire agyoncsapja sokszor az Ynev 2.0-ás kényszerű átírás. Summa summár(i)um: ez a rendszer nem az, aminek elindult már.

Korábban mindig kihagytam, de ez alkalommal szeretném azt is megemlíteni, hogy ezek a 'Mágusos' írások (mindamellet, hogy én tudom a legjobban, hogy amatőr dolgok) nem felelnek meg sokszor a fantasy novellákról alkotott elképzeléseimnek, elvárásaimnak. Külön-külön is van definíciója ugye mindkettőnek, ennek ellenére valahogy ritkán sikerül megugrani ezt az objektív léceket. Cserébe ha sikerül, azt megjegyezzük.

Fantasy (definíció részlet): „Fő jellemzője, hogy a tartalma (történet/ kép/ hang) többnyire olyan elképzelt, mitikus jellegű, valamilyen tekintetben **mindig irreális**, az író által teremtett, csak annak fantáziájában létező alternatív világokba mint keretbe van ágyazva, mely felépítésében, fizikai és etikai törvényeiben, értékeiben, élőlényeiben, rokonságot mutat a vallások és mítoszok által megteremtett képzeletbeli világokkal.”

A *novella* (...) cselekménye általában egy szálon fut, és **egyetlen sorsfordulat köré épül**. Legtöbbször kevés szereplő jelenik meg benne. Lezárására **jellemző a csattanó**. A novella név az olasz nyelvben eredetileg olyan történetet jelentett, amely a mindennapi élet új helyzeteiből és eseményeiből veszi tárgyát; ez különböztette meg az epikától, amely a köztudatban élő mondai anyagból merített.

Ezek után amikor olyan írásokat találok, hogy a képzeletbeli világ szereplői a tőlük elvárható módon viselkednek, beszélnek és úgy általában teszik a dolgukat ÉS a csattanó sokaknál kimerül abban, hogy a főszereplő meghal (sokszor annak ellenére is, hogy ő a NARRÁTOR!!!), akkor engedtessek meg nekem, hogy NE tartsam fantasy-novellának azt, ami NEM AZ. Ez csak így kikíváncozott.

Ezt is elnéztem eddig ha ilyennel találkoztam, igyekeztem jó rajongóként és olvasóként viselkedni, de amikor a számomra egyetlen értékét (friss, új, lelkes hang) kiveszik, nem, KIÖLÍK az írásokból az érezhető idegen testnek ható elemekkel, kétes minőségű háttéranyagok redundás információival és az újabb és újabb cilinderből előhúzott szmírpekkel (felesleges új kifejezések és főnevek kitalálása), akkor csak nem. Így csendben ... nem.

Haladjunk kívülről befelé. A borító még talán jobb és szebb is, mint az előző (nincs gond a síkokkal) s ugyanúgy **Kovács Péter** keze munkáját dicséri. A koncepció nem változott: ember hergel minket szemből karddal, de most már Fekete Lobogó alól. Áhá, akkor ezek a toroniak! Egyébként most is van olyan írás, aminek megfeleltethető a borítókép, tehát örülünk. Elöl a kalandorok krónikáJA féle logo, a klasszikus Legendák és Enigmák jelkép a hátsó borítóra szorult. Láttunk már ilyet az interregnum idején ... lapozunk.

Sorozatszerkesztő még mindig (viccesen) Igrain Reval, tehát még mindig senki sem vállalja fel

ezt a ritkás káoszt, ami van saját nevével. Eddig egyébként 3-4 embert takart eddig tudomásom szerint. Nem számít. Az már nekem igen, hogy ezúttal kimaradt az impresszumból a kötet szerzőinek felsorolása polgári névvel, ami megnehezíti a beazonosításukat az egykori pályázók személyével. A tartalomjegyzékben ugyanis van, aki már „csak” az angolszász nevével került bele.

Némi kutakodás és utánajárás után (még elérhető a pályázat egykori nyertesének névsora) kiderül, hogy az egykori 11 ígértes bekerülő közül csak hétnek sikerült igazoltan megjelenie. Kemény dolog a szerkesztés, de ezt nem titkolja a kötet, az utószóban ezt el is mondják. Azonban mégis van tíz írásunk (leszámítva a kiadói adalékot).

Három plusz novella íródott külön a kötethez tehát utólag. Ők is egyébként nyertesek voltak és bekerültek egy-egy írással már az előző kötetbe. Féltreértés ne essék: egyáltalán nem tesznek rosszat a kötetnek, sőt. Kiemelkedő darabok vannak itt. Csupán (ismét) az egész eszmeisége sérül valamelyest. Hasonló volt már anno az I. Szkriptúra után a Sötétség Szíve kötet, ami ellenpárja volt a pályázatosnak, de az tervezetten és szándékoltan is már kiadói termék volt. Ez most ugye... egész más eset.

Heidel Dan: Henog Canwen előszava nyitja a kötetet. Bár ne tenné... ismét csak kísért az interregnum korszaka és a szerzőnek egykor köszönhető antológiapár szelleme is. Több oldalas blogszerűség olvasható arról, hogy a TITOK az rossz és egy olyan izé is. Ráadásul mindezt egy magát Krad papnak képzelő Kyel inkvizítor tollából... akire emlékezhetünk az előző kötet első hasonló írásából. A hadoválás és a nagyotmondás végére még a *shadd* kifejezés is befut (INTERREGNUM), ami majd csak igazán a függelékben fog ütni.

(megjegyzés: furcsa, hogy nem az első M* szerző, aki látszólag nincsen tisztában azzal, hogy Krad a Tudás istene és melleleg a pyarroni panteon főistene.)

Kovács Kristóf: Veteránok egy kellemes indítás a novellákhoz. A főszereplő ugrál a különböző idősíkok között, háború előtt után és közben, de közben bevon minket az

érzelemlámpájába is... lassan mi is kíváncsiak leszünk egykori társai sorsára... aztán belefut egy másik fent taglalt hibába. De most komolyan: most akkor kinek mesélt kicsoda? De legalább rövid. Pedig jól indult.

Mira Sandoval: Az eskütertő be kell vallanom, hogyha másért nem is, ezért az írásért vettem meg a kötetet. Nagyon kíváncsi voltam az első kötet egyik legjobb novellájának közvetlen folytatására. Visszatérünk Alidarhoz és a bőreváltóhoz, hogy elvarrjuk a szálakat. Nélkülözi ugyan az első rész thriller szerű hangulatát, de tisztességes lezárást és talán újabb folytatási lehetőséget is adott a karakternek. Jó.

Baraksó Szabolcs: Éjjáró előítéleteim vannak a hosszabb novellákkal ilyen kötetekben, de ez az írás feledtette velem őket. Igaz, nagyon emlékeztetett a II. Szkriptúra kötetre az egész: embervadászos téma, nyomozás, terjedelem ... de azt kell mondanom, hogy szerintem az egyik legjobb írás a kötetben. Az ilanoriak közben ugyan növesztettek még egy istent és a Rőt Farkasokat sohasem fogom megszokni, de ez legyen a legnagyobb baj ... ilyen a kalandorok krónikáJA. Itt már van **szivar!**

(megjegyzés: előfordul a logikai hiba óhatatlanul, de érdekesebb lett volna elmondania az főszereplőnek így a háború első szakaszában valami magas rangú embernek, hogy kicsoda a Szem, mert az írás alapján Sagrahas előtt tudta már ... és nem csak ő)

Lili von Weisner: Amikor az örület ideje eljő az említette borítóhoz illő írás (persze lehet más szerint nem) ami valóban az Észak Lángjai egyik jelenetét táncolja körül. Igaz, hogy a toroni bárdok létezése az irodalmi M*-ban a *csepp és tenger* kapcsán legalábbis kétes, de itt nem ez a lényeg. Nem tudom jól ábrázolja e az örületet, nekem kicsit sűrű volt és párszor azért félbe kellett hagynom. Ez nem azt jelenti, hogy rossz, csak, hogy hangulat kell hozzá, ami nem mindig volt meg. Elmegy.

Chris Santeri: Felhők közt a nap elég idő telt el, hogy újra olvashassak

dwoon-os írást. Ilyet meg pláne. Inkább a Ranil hitűek lelkével foglalkozik ... ráadásul éretten és szórakoztatóan. Kicsit kiszámítható, de itt azt hiszem tényleg inkább az volt a lényeg, hogy a dwoon eszmék, hogyan és miként alakulnak, s nem csak egy ember sorsa. Jah, ezt azért írom, mert történet az nem nagyon van. Rövid, hangulatos, tetszett.

Szalánczi Krisztián: A rutenari cselvetés remek példa, amikor gondban van az olvasó. Hemzseg a bevezetőben említett hibáktól (még hányféle megnevezése lesz az Ikreknek?), elterveznek valamit a tervezők, aztán végrehajtják ... lehet, hogy a ritkás átvezetőkben taglalt toroni magaspolitikai beszélgetések rejtik a novella élvezhetőségének kulcsát ... de nekem kimaradt. Arra mindenképpen jó volt, hogy egyetlen sikeres haditette a toroniaknak is volt végre ... rájuk fért (komolyan, a matrózoknak is van új nevük ... a matrózoknak).

Szász Attila Gábor: A győztes oldalon egy kellemes írás kendősoknak, ami ugyanazt csinálja, mint a kötet első novellája ... csak jól. Tiadlaniak 47 ronin stílusban védik a hazát ... sosem árt. Mégis kicsit nehezen haladtam vele ... talán nagyon kiszámítható volt. De egy kardművész történetnek olyannak kell lennie ... vagy nem. Furcsálltam mondjuk a tiadlani hadvezetést, de tudom, történelmi okokból alig van (kétharmada halott). Az emeli talán a jó írások közé, hogy az orkok becsületét is megtartotta ... ami jó.

Kiss Attila: Lángnyelvek az az írás, ahol a cím után következő minden mondatról tudod, hogy itt valami égni fog. Ahol tényleg ordaniak kerülnek össze sogronitákkal ... ahhol tényleg utálják egymást és tényleg tüzzel harcolnak tűz ellen csak azért, hogy aztán mindenki megegyezzen abban, hogy azért Sogron az úr. Kiszámítható és fájnak a szmírpek: flamris, mint rang, meg eflamris ... ha ezt a Flameo nevű létező irodalmi M* karakter meghallja ... kezét foghatnak majd. De lehet csak az a baj, hogy nem vagyok piromán.

Jace Brennan: Kővirágok először kicsit féltem tőle, mikor bereklámozták nekem ezt az írást a törpe kalandozónókkal. Azt sem mondom, hogy mindennel egyet értenék a törpékkel kapcsolatban a leírtakkal (az én Summáriumom egy Titán nevű könyv volt) de azt kell mondanom, hogy ez a másik kedvenc írásom a kötetben. Nagyon életszagú és lendületes az eseménysorozat (csak kicsit

kiszámítható, mert elvárható a sztereotípiák miatt). Jace Brennan mindemellett valami nagyon fontosat és igazat is a novellába rakott a modern női lélek rejtelmei közül. Nem az én ízlésem teljesen, de nem is kell, hogy az legyen. Köszönet érte.

Kojer Attila: Ellenség levezetés. Ez jutott az eszembe csak a novella után. Nem is tudom hova máshová illetet volna ez a történet. Rövid, kiszámítható ugyan, de a „csattanója” tisztességesen lezárja a két kötet minden eseményét és mondanivalóját. Jó helyre került egy jó írás. S ezzel elmondtam róla mindent, ami poényilkosság nélkül el lehetett ...

Következik a Függelék, ami tartalmazza **Wayne Chapman: Esztendők aratása** című írását az Észak Lángjai végéről. Jól jött és helye is van: hiszen ennek kapcsán szökött szárba minden XIV. Zászlóháborús történet mióta Ynev az Ynev. Az én hibám, hogy szubjektíven nem szeretem ezt a konfliktust.

De van külön egy **Kronológia** is, ami a két kötet írásait rakja fel szépen egy „idővonalzóra”. Remek ötlet volt, szerintem nagyon-nagyon sokat segít majd azoknak, akik a két kötetet egyben veszik a kezükbe elolvasásra egyszer. Ez mind-mind csak hozzátesz a kötet élvezhetőségéhez.

Aztán jönnek az **Ynevi szavak és kifejezések** ... nem vagyok nagy rajongója, mert amikor valamit megváltoztatva találok elfacsarodik a kicsi szívem. A *zaurak*, az ős-szmírpf definíciójára pedig nincs szükségem újra. De azért vannak itt érdekes dolgok: a *shadd* kifejezés az interregnum óta új jelentést kapott látszólag... homályos, nagyot-és semmitmondó bekezdést. Ilanor most még egy pyarroni istent rehabilitált a saját panteonjába... egészségére. A *conciator* érdekes módon két definíciót is kapott szépen egymás után (betűrend ugye), ami nem teljesen egyezik.

Ami viszont mélyebben érint az *Kyel* és *Krad* új értelmezése. Valakinek nagyon fájhat az eredeti. A *Geofrámiában* megismert *Egy*, alias *Oltalmazó* részeiként azonosított *pyarroni* istenföket most már nem egymással szokás csak keverni, hanem így rokonságba kerültek *Ranagollal* és *Domvikkal* (illetve utóbbi aspektusainak valamelyik aspektusával) is. Ha eddig nem volt „izgalmas” az

irodalmi M* kozmológiája, akkor most aztán tényleg az. De a lényeg, hogy a toroni matróz az *marytor* és az *Ikrek* is *sycarr*-ok.

A kötetet a **Szerkesztői utószó** zárja némi gyanús odamondogatással, a fent említette furcsa háttér bizonyítvány magyarázásával, lelkesítőnek szánt gondolatokkal és persze a következő V. Szkriptúra belengetésével. Tehát nagyjából az író-olvasó találkozik általános summázata írásban. Nincsen ezzel baj, csak kicsit felesleges és eltereli a figyelmet (újfent) az írásokról, amiről ez az egész tulajdonképpen szólt.

Összegezve a fentiek: van itt érték. Hogyha le tudjuk hántani a furcsa kérgét az egésznek, akkor bőven vannak itt olyan írások, amik miatt megéri megvenni és elolvasni a kötetet. Sőt, azt is mondanám, hogy a betoldott írásoknak köszönhetően a két kötet minőségben egyenértékű. Kiegészítik és támogatják egymást, s tényleg csak sorszámmá szelődül a gerincen feltüntetett római számozás. Akinek tetszett az első ezt se hagyja ki, aki pedig szereti a Zászlóháború témáját bátran vegye meg mindkettőt.

Kicsit kiszólva az ismertető sorai közül kérném meg azokat, akik neveztek vagy nyertek csak nem kerültek be, hogy az írások, amiket erre szántak ne vesszenek el az éterben. Tegyük őket közzé, töltsék fel valahová, küldjék el valamilyen honlapnak. Én a magam írásával csak most ősszel készültem el (lemaradtam a határidőről), de szívesen olvasnám azokét is, akik ugyanúgy szeretik ezt a világot, mint azok, akik bekerültek a kötetbe. Valójában nincsen nagy különbség közöttük.

2015.10.16.

Szerző: Gulandro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely